

⇒ Politisk filosofi idag

Intervju med ROBERT »BOB» E. GOODIN,
distingerad professor emeritus på Australian National University
(ANU), redaktör för *The Journal of Political Philosophy*

HEJ BOB GOODIN, välkommen till vår intervjuserie Politisk filosofi idag! Du har arbetat som politisk filosof under nästan fem decennier nu, kring en mängd olika ämnen som demokrati, institutionell design, social rättvisa, välfärdsstaten, komplicitet och ansvar, terrorism, för att bara nämna ett fåtal. Vad arbetar du med för tillfället?

Många småsaker, naturligtvis. Men två stora bokprojekt har upptagit min tid under nedstängningarna på grund av covid-19 och framåt.

En bok – som publicerades för ett par månader sedan – rörde strukturell orättvisa.¹ Mer specifikt fokuserade den på de mekanismer genom vilka för- och nackdelar vidmakthålls över tid, och gick vidare med frågeställningen vad alla dessa mekanismer har gemensamt. Jag diskuterade alla de gamla vanliga mekanismerna, fast ofta på nya vis – status, nätverk, språk och kodningskategorier, sociala förväntningar, anseende och organisation. Drivkrafterna bakom alla dessa specifika mekanismer kan kokas ner till endast två: gynnsamma skaleffekter, externt; och hushållning med begränsad tid och uppmärksamhet, internt. Faktumet att alla synade mekanismer på dessa vis är socialt fördelaktiga skulle kunna hjälpa till att förklara varför den strukturella orättvisa som de producerar är så svår att utrota. Även om boken till stor del använde sig av ett brett spektrum av samhällsvetenskapliga ämnen var dess underliggande motivation förstås normativ och mycket av den faktiska analysen hade en i första hand filosofisk karaktär.

Min andra »pandemibok», som är under produktion, handlar om samtycke.² Det finns ett par obligatoriska bakgrundskapitel. Ett om samtyckets natur, som jag ser som »en handling som utgör ett åtagande», i första hand intrapersonellt och i andra hand interpersonellt.³ Ett annat gäller sätt att samtycka – underförstått, förmodat, implicit och normativt samtycke (»ought-to consent») – som jag utvecklar på nya vis. Sedan undersöker jag en rad frågor om samtycke som inte diskuterats tillräckligt: misstag rörande samtyckte och vem som ska bära kostnaden för dessa; sätt på vilka man kan »samtycka» (eller göra något som till stor del medför samma konsekvenser som samtycke) utan att veta att man gör det; sätt på vilka samtycke frammanas och åberopas; och överväganden kring återkallande av samtycke. Boken fortsätter sedan med tre tillämpningar. En rör samtycket från den medvetlösa och den beslutsoförmögna, kinky sex är mitt löpande exempel där. En annan rör samtycket hos den som är oförmögen att tala, med fokus på hur läkare kan få giltigt samtycke att behandla fångar som hungerstrejkar och inte vill dö men inte kan säga att de samtycker till assisterad matning utan att svika sina strejkande kamrater. Den tredje är vad jag kallar »förlängt samtycke», som diskuterar hur bokens analys av samtycke kan ha betydelse för röstning och politisk auktoritet. Boken avslutas med en något deflationär epilog med titeln »Consent in its Place». Medan mycket av det som nyligen skrivits om »samtycke» är fixerat på sex behandlar min bok ett mycket bredare tillämpningsområde. Den använder sig av idéhistoria – särskilt Pufendorf. Juridik, särskilt kontrakts- och skadeståndsrätt, är också en rik resurs som jag använder mig mycket av. Trots detta är det en i grunden filosofisk bok, ägnad åt att skapa distinktioner och bedöma argument som är inspirerade av dessa och flera andra forskningsområden.

Mitt nästa stora projekt kommer förmodligen att handla om tabun och andra sådana »normer om odiskuterbarhet». Det projektet blir ett samarbete med min ANU-kollega Nic Southwood och bygger på vår tidigare bok om sociala normers natur i allmänhet.⁴

Förra året tilldelades du Skytteanska priset i statsvetenskap, ibland kallat »Nobelpriset i statsvetenskap», för att »med skärpa och framgång strävat efter att förena politisk filosofi med empirisk

statskunskap för att öka kunskapen om hur anständiga och värddiga samhällen kan utformas». Vad är politisk filosofi, enligt dig, och hur relaterar det till andra forskningsområden – empiriska, men också icke-empiriska som etik eller rättsvetenskaplig teori?

Jag är av den gamla skolan och anser att politisk filosofi är i grunden normativ – etik tillämpad på politik, både processer för politiskt styre och de problem som kan lösas (eller förorsakas) genom samordnade politiska åtgärder. Detsamma gäller rättsfilosofi – etik tillämpad på rätten. Och de två interagerar självfallet, på så vis att det i politisk problemlösning ofta ingår att stifta och applicera lagar enligt korrekta procedurer, där lämpligheten i dessa procedurer är en i grunden moralisk fråga.

Som du uppmärksammade tidigare tenderar jag att röra mig över stora områden med liten respekt för disciplinära gränser. Dispyter om gränsdragningar intresserar mig inte. Andras specialiserade expertis intresserar mig definitivt, särskilt när jag arbetar långt ifrån mitt eget fält. Men det är lätt att överskatta hur mycket djupgående teknisk expertis som faktiskt behövs för att göra en filosofisk poäng, till och med när det gäller empiriska frågor. Låt mig ta ett exempel. 1980 gjorde jag en omfattande kartläggning av de etiska frågorna rörande kärnkraftverk (mitt bidrag till »Kärnkraft? Nej tack»-rörelsen).⁵ Teknologin bakom kärnklyvningen och hanteringen av den och dess avfall är naturligtvis mycket svårtillgänglig. Men att få grepp om precis tillräckligt mycket av den tekniska litteraturen för att göra de etiska poänger som intresserade mig var faktiskt inte så svårt. Skulle jag kunnat bygga ett kärnkraftverk utifrån mina kunskaper? Självklart inte. Men jag förstod absolut tillräckligt av tekniska fakta för att kunna säga varför de som kunde det inte borde.

Relationen mellan politisk filosofi och empirisk samhällsvetenskap präglas, har jag upptäckt, av ett ömsesidigt utbyte. Som konsekventialist är jag förstas särskilt intresserad av empiriska fakta i frågan om orsakerna till sociala problem och troliga konsekvenser av åtgärder utformade för att mildra dem. Men man behöver inte vara en särskilt enveten konsekventialist för att anse att »bör implicerar kan», och empirisk samhällsvetenskap är betydligt bättre än fätöljstänkande för att upptäcka vad som kan och inte kan göras socialt och politiskt. Så det

gläder mig alltid att få god filosofisk användning av de mest tillförlitliga rönen från empiriska samhällsforskare.

Men som jag sa är det en relation med ömsesidigt utbyte. Empiriska samhällsvetare kan ha nytta av petnoga filosoferande också. Ibland är det filosofiska bidraget till deras arbete bara en fråga om att klargöra sitt syfte. Världen är stökig och komplicerad. Empiriska forskare tenderar ofta att vältra sig i stökigheten och förutsätta att en modell är bättre ju mer komplicerad den är (för att den då bättre liknar den komplicerade verklighet de försöker modellera). Filosofer som håller fast vid Ockhams rakkniv kan hjälpa dem att ta till sig Hilary Clintons råd till Bill: »Håll det enkelt, dummer!» Visst, allt är mycket komplicerat – men om man bortser från allt det oviktiga, vad är den huvudsakliga poängen?

Min bok *The Real Worlds of Welfare Capitalism*, skriven ihop med ekonomer och statsvetare, är ett bra exempel på det.⁶ Visst, olika typer av välfärdsstater prioriterar olika mål. Men i stället för att nöja oss med ett relativistiskt konstaterande att »vi gör olika» (som tidigare forskare på välfärdsstaten hade gjort) fortsatte vi genom att utforska prestationen hos olika statstyper med hjälp av den bästa måttstocken för vart och ett av dessa olika mål och gjorde en uppseendeväckande empirisk upptäckt. Oavsett vilket mål som diskuteras presterade den socialdemokratiska välfärdsregimen bäst och den liberala (US-amerikanska) välfärdsregimen sämst. Det är ett förvånande forskningsresultat, minst sagt: ekonomen och Nobelpristagaren Robert Solow hyllade det i *The New York Review of Books*.⁷ Det är ett i första hand empiriskt forskningsresultat, men möjliggjort genom den klarsynthet som karaktäriserar god filosofi.

Eller ta ytterligare ett exempel, min bok om tidsanvändning, skriven tillsammans med sociologer och statsvetare.⁸ Tidsanvändningsforskare hade under årtionden samlat information om hur människor faktiskt spenderar sin tid. Detta gjordes genom att ge personer dagböcker och be dem att varje kvart registrera vad de gjorde. Forskarna kodade sedan aktiviteterna efter kategorierna: betalt arbete, obetalt hushållsarbete, egenvård (framför allt att äta och sova) och ledig tid (vilket var återstående tid, »tid som inte spenderades på någon av ovan nämnda saker»). Men när jag som filosof tittade på dessa kategorier var det något som genast stod ut. Det vi är moraliskt intresserade av

är väl människors »självbestämda tid» – hur mycket tid de hade då de kunde göra precis som de ville. Tidsanvändningsforskarnas kategori »ledig tid» underskattar uppenbarligen detta. Hur mycket tid det är absolut »nödvändigt» för en person att ägna åt betalt arbete är (enligt definitionen av »fattigdom») helt enkelt så lång tid det tar personen att med sin timlön uppnå en inkomst som når fattigdomsgränsen. De flesta vill gärna ha mer pengar än så, och arbetar betydligt längre för att uppnå det. Men fattigdom handlar om nödvändighet. Att arbeta längre för att tjäna lite extra pengar utöver det är ett val, inte en nödvändighet. Detsamma med obetalt hushållsarbete: de flesta människor vill förmodligen att deras hus ska vara renare än minimum för det socialt acceptabla och att deras familjer ska få mer än knappt tillräckligt att äta, och de lägger mer tid på obetalt hushållsarbete på grund av dessa högre ambitioner. Men som sagt, det är en fråga om val snarare än nödvändighet. Med hjälp av denna rekonceptualisering av frågan genomförde vi en ny analys av datan från tidsanvändningsdagböckerna för att se hur mycket faktisk »självbestämd tid» den genomsnittliga personen i olika typer av hushåll verkligen hade. Än en gång skiljde sig våra resultat markant från de tidigare. Enligt tidsanvändningsforskarnas traditionella definition verkar kvinnor i »dink»-hushåll (»dual-income, no kid») ha ungefär lika mycket ledig tid som ensamstående mödrar. Men enligt våra nya mått har »dinks» betydligt mer »självbestämd tid» än ensamstående mödrar. Det stämmer att »dink»-kvinnor och ensamstående mödrar faktiskt ägnar ungefär lika mycket tid åt betalt arbete, men ensamstående mödrar gör det till stor del för att skrapa ihop en inkomst som räcker för att undvika fattigdom, medan »dinks» gör det för en inkomst som långt överträffar detta. Återigen blev denna filosofidrivna poäng mycket uppskattad bland empiriska samhällsvetare. Vi tilldelades Stein Rokkan-priset av International Social Science Council – som allmänt anses vara det näst mest prestigefyllda statsvetenskapliga priset efter Skytteanska – för det arbetet. Än en gång; sociologer hade samlat tidsanvändningsdata sedan åtminstone 1920-talet, men det krävdes en filosof för att göra det avgörande konceptuella genombrottet.

År 1993 startade du *The Journal of Political Philosophy (JPP)*, idag en av de högst rankade akademiska tidskrifterna inom poli-

tisk filosofi. Varför bestämde du dig för att grunda *JPP*, och kan du berätta lite om hur allt började?

Skapelseberättelser är alltid kul. Låt mig närma mig *JPP:s* från ett par olika vinklar.

En är min personliga historia. Jag doktorerade i Oxford under handledning av Brian Barry. När han blev redaktör för *Ethics* 1979 anlätade han mig och ett par andra för att dela på de redaktionella sysslorna, och vi träffades alla årligen i hans lägenhet i Chicago för att diskutera generella redaktionella strategier. Så när jag flyttade till ANU 1989 hade jag redigerat en stor tidskrift inom politisk filosofi under ett decennium (och dessutom en stor tidskrift för allmän statsvetenskap, *British Journal of Political Science*, under tre av dessa år). Jag hade lärt mig konsten att redigera och jag hade fått smak för det.

I Canberra introducerade Chandran Kukathas mig för *The Political Theory Newsletter*, som han hade redigerat där. Det innehöll onekligen mycket som hörde hemma i ett »lokalt nyhetsbrev». Men det publicerade också några riktigt stora artiklar som från början varit seminarrepresentationer av ANU:s många framstående gästforskare. Jag föreslog för honom att skippa det lokala nyhetsbrevsskräpet och göra om det till en riktig betydelsefull akademisk tidskrift. Han svarade: »Visst, om du redigerar den tillsammans med mig.» Så föddes idén om *JPP*.

Vi hittade snart en utgivare – Blackwell; jag sörjer fortfarande deras frånfälle. Men vi visste alltför väl att nylanserade tidskrifter typiskt sett har en oturlig första tid – ett imponerande första nummer, med utmärkta artiklar som redaktören trugat sig till av sina nära kontakter, följt av ett antal nummer som i princip bara är slöseri på papper. Så vi spenderade de följande två åren med att samla på oss ett stort antal artiklar – vissa från riktigt kända personer, vissa riktigt bra artiklar, ett fåtal som faktiskt var både och. Sedan strödde vi ut dessa »toppartiklar» under de två första åren, så att den genomsnittliga kvalitén på alla *JPP:s* nummer var rätt så konstant. Det var förmodligen hemligheten bakom *JPP:s* framgång med att etablera sig som en riktigt stor tidskrift redan från start.

En annan sida av skapelseberättelsen var »marknadsnisch». När jag sade upp mig från *Ethics* för att starta *JPP* skämtade jag med deras

redaktör, Jerry Dworkin, och sa: »Du drog ner *Ethics* i ett meta-etiskt håll vid precis rätt tillfälle för mig att starta en ny tidskrift för politisk filosofi!» *Philosophy & Public Affairs* var just då som mest en skådeplats för intern beundran. *Political Theory* hade alltid varit en blandad kompott med ett märkligt hopplock av historiska grejer, aktuella grejer och kontinentala grejer, med en gnutta analytiska grejer som var så där. Därför fanns det vid den tiden verkligen en marknadsnisch för en tidskrift dedikerad åt analytisk politisk filosofi, som var starkt rotad i filosofi men välkomnade statsvetare, jurister, ekonomer och sociologer som var intresserade av politiska ämnen och arbetade i en analytisk anda.

Hur har arbetet med tidskriften förändrats sedan starten?

Under de 30 år som gått har det förstås skett många förändringar. När *JPP* startade fanns bara papperstidskrifter och snigelpost. Bidrag inkom (i tre exemplar) via post och postades sedan till granskare. De postade tillbaka sina rapporter som sedan postades tillbaka till författarna. Den tid som posten tog innebar troligtvis en månads extra svarstid för författaren (det syntes dock inte i vår statistik, eftersom bara tidpunkterna då bidraget inkom och när svaret skickades registrerades där, således kapades en vecka eller så i varje ände).

Detta var också innan varenda forskare hade en stationär dator. För dem som inte hade det innebar redigering en mödosam omskrivning av texten.⁹ Skribenter tenderade ofta att vara mindre lyhörda för ändringsförslag, enbart av s.a.s. mekaniska anledningar.

Då, i början, inkom också betydligt färre bidrag, vilket fick olika konsekvenser. Det var mindre arbete med att behandla bidragen, och mer arbete med att söka upp och bjuda in författare att inkomma med lovande artiklar (alltid med »inga garantier»-förbehåll). Men den kanske viktigaste konsekvensen var att när vi upptäckte ett lovande bidrag som behövde bearbetas ytterligare hade vi råd att ägna mer tid åt att arbeta med en författare för att förfina det. Ibland fungerade det, ibland utmärkt, och ibland klappade det ihop. Men på den tiden kunde vi ta risken och hoppas att det skulle fungera. Det händer fortfarande att jag gör så – men i mindre utsträckning och jag satsar bara på lågoddsare, med tanke på trycket i och med ständigt ökande bidrag.

I april i år kom nyheten att utgivaren Wiley kommer att avsätta dig som redaktör för *JPP* i början av nästa år. Som ett resultat av detta har dina medredaktörer, liksom i princip alla biträdande redaktörer och redaktionsstyrelsemedlemmar, sagt upp sig; och över 1 000 forskare inom närliggande fält har skrivit på en namninsamling som innebär att de kommer att avstå från att publicera i och arbeta med *JPP* när du fått gå. Wiley anger »kommunikationsproblem» som anledning till beslutet, medan många i forskarsamhället spekulerar om att det kan vara ett resultat av att Wiley, en kommersiell utgivare, vill överträda gränserna för redaktionellt oberoende. Har du några kommentarer angående denna senaste utveckling på *JPP*?

Jag kan inte säga så mycket om den händelsen, eller kontakterna med Wiley angående tidskriften i allmänhet, utan att riskera stämning för att ha röjt konfidentiell information. Det betyder inte, ska jag tillägga (för att undvika andra rättsprocesser), att de har utsatt mig för några specifika hot av det slaget. Men redan det faktum att möjligheten föresvävar mig säger något om slutets karaktär, antar jag.

Wiley var inte avtalsenligt skyldig att ge någon förklaring till varför de sparkade mig som redaktör för *JPP*, och de gav mig ingen. Så jag kan bara gissa vad deras anledningar är. Eftersom jag trodde att kommersiella imperativ kunde spela in frågade jag runt bland vänner som är utgivare om sådana imperativ generellt. Jag sammanfattar dessa konversationer nedan. Som sagt, jag har ingen aning om något av det faktiskt låg bakom Wileys beteende gentemot *JPP*. (Jurister: notera väl denna rättstvistssäkra friskrivningsklausul!) Det generella är nog ändå mer intressant än det specifika.

Baserat på vad jag snappat upp genom att sitta i redaktionskommittéer för andra tidskrifter, och från de där konversationerna med andra utgivare, är detta vad jag tror har skett i tidskriftsutgivningsvärlden i stort.¹⁰ Fram till (och i vissa fall även efter) slutet av det föregående seklet sålde utgivare prenumerationer separat för varje tidskrift. Bibliotekarier valde att prenumerera eller inte prenumerera på enskilda tidskrifter baserat på deras (eller deras lokala rådgivares) uppfattningar om tidskriftskvalitet.¹¹ På den tiden överensstämde därför utgivarens kommersiella intressen av att maximera intäkterna från prenumera-

tioner perfekt med redaktörernas intresse att publicera en produkt av hög akademisk kvalitet.

Sedan dess har utgivare börjat sälja sina tidskrifter till bibliotek i »paket». I en sådan värld spelar varje enskild tidskrifts kvalitet mindre roll, och den totala volymen av det som finns i paketet börjar spela mycket större roll. Ofta säljs dessa paketerade produkter till konsortier av många bibliotek, vilket ytterligare minskar varje enskild bibliotekaries möjlighet att utöva kvalitetskontroll genom inköpsbeslut.

Framgångarna för open access har, oavsiktligt, blivit dödsstöten för kvalitativ akademisk utgivning, genom att driva en fatal kil mellan utgivarnas och tidskriftsredaktörernas incitament. Det finns flera olika modeller som utgivare använder sig av för att komma till rätta med open access-världen, och med varje modell följer en egen uppfattning om vilken typ av press utgivarna ska lägga på redaktörerna för sina tidskrifter.

Om vi bortser från specialfall verkar ett faktum dominera nästan alla dessa modeller direkt eller indirekt. Detta faktum är att kommersiella utgivares vinster i allt högre grad är en funktion av löjligt höga open access-avgifter, oavsett om dessa betalas av författaren, bidragsgivaren eller (numera oftast) författarens hemlärosäte eller nationella myndigheter genom s.k. Transformativa avtal. Sättet att maximera dessa vinster är att maximera antalet artiklar som en tidskrift publicerar – och att göra det utan hänsyn till kvalitet. (Som sagt, med tanke på »paketering» och konsortier kan bibliotek ändå inte säga upp prenumerationen på en enskild tidskrift vars kvalitet försämrats, så en tidskrifts kvalitet är inte längre en kommersiell angelägenhet för utgivare som vill maximera vinsten.)

I denna Nya Värld för tidskriftsutgivningen motiveras utgivare att pressa redaktörerna att öka antalet publicerade artiklar, ibland radikalt.¹² De kan pompöst låtsas att detta gagnar »god vetenskap», med tanke på det stort ökande antal artiklar som skrivs varje år. Men det argumentet utgår ifrån att allt det där nya är av samma genomsnittliga kvalitet som det gamla – vilket en utgivare inte har någon möjlighet att veta, och vilket enligt min erfarenhet som *JPP:s* redaktör är radikalt osant. *JPP* upplevde en ökning med flera hundra procent av inkomna bidrag under mina år som redaktör. Men antalet »riktigt bra» bidrag förblev hela tiden i det närmaste konstant, i absoluta tal; praktiskt ta-

get alla de extra bidragen var opublicerbara. Jag säger detta i egen-
skap av redaktör känd för att publicera bra första artiklar av okända
författare i början av sina karriärer, och vars tidskrift publicerar fler
artiklar av icke-anglofona författare än någon jämförbar tidskrift.¹³ Så
jag säger det inte av »Ivy League»-snobbighet. (Jag refuserar genom-
gående fler av deras artiklar än jag publicerar.) Det är en ren och skär
kvalitetsbedömning.

Bloggosfären är full av gnäll om att tidskrifter borde utöka antalet
antagna artiklar på grund av att »min artikel var inte sämre än den
sämsta artikeln som förekom där det året». I de flesta fall är det helt
enkelt inte sant. (Jag erkänner dock villigt att *JPP* vissa år publicerat
en artikel eller två som vi inte skulle ha gjort om vi inte varit avtalsen-
ligt skyldiga att publicera ett visst antal artiklar per år.) Men anta att
påståendet var sant, och räkna på det.

Att publicera fler artiklar som är lika dåliga som de sämsta publi-
cerade artiklarna skulle automatiskt sänka den genomsnittliga kvali-
teten på artiklarna i tidskriften – det är ett oundvikligt faktum enligt
enkel aritmetik. Självklart har varje författare till en nästan-lika-bra
artikel ett intresse av att *deras* artikel blir antagen – men *bara* deras.
Om alla nästan-lika-bra artiklar publicerades skulle värdet av att publi-
cera i tidskriften störtdyka, till förtret för alla författare som public-
eras där. Det är ett klassiskt exempel på Allmänningarnas tragedi. I
detta fall blir redaktörens roll att vara Verkställaren mot både egen-
nyttiga författare i bloggosfären och egennyttiga kommersiella utgi-
vare på aktiemarknaden.

**Framtiden för *JPP* är ganska osäker just nu. Men generellt sett, har
du en framtidsvision för fackgranskade tidskrifter som du tror är
genomförbar och främjar akademiska värderingar?**

Hur ser framtiden ut för utgivningen av akademiska tidskrifter, inom
och bortom politisk filosofi? Vissa säger: »Bara släpp lös det.» Låt allt
publiceras på ett eller annat sätt, antingen i icke-selektiva akademiska
tidskrifter eller på internet. Det skulle innebära en maximering av pu-
blikationer. Grindvakter, förstått som de som förhindrar något från att
visas offentligt, skulle elimineras.

Jag uppskattar lika mycket som någon annan värdet av internet

som en skattkammare av akademiska resurser. Jag spenderade ett år som gästforskare vid US National Institutes of Health, där mitt kontor låg praktiskt taget bredvid världens största medicinska bibliotek. Men eftersom jag inte är medicinsk forskare var det oanvändbart för mig. Jag hade kunnat spendera en timme på en resa till biblioteket på Georgetown University. Men först försökte jag hitta samma eller liknande material på internet; jag lyckades alltid, så jag gjorde aldrig resan och välsignade internet. Därför håller jag fullständigt med om att det är akademiskt sett mycket bra att göra massor av material allmänt tillgängligt.

Följden är helt enkelt att tidskrifterna inte längre har ensamrätt på att »göra saker allmänt tillgängligt». Med tanke på detta faktum, vad är mervärdet av en tidskrift?

Det ligger väl helt enkelt i att berätta för dig vad, bland den myriad av saker tillgängliga där ute i cyberrymden, du ska göra dig besväret att läsa. Och om det är tidskriftens primära funktion är det avgörande att den vägledning den tillhandahåller är mer snarare än mindre selektiv. Selektiva tidskrifter erbjuder en uppmärksamhetsguidande tjänst: de säger »dessa är de saker du verkligen behöver läsa» (självfallet om du är intresserad av det specifika ämnet, men även om du bara vill ha en bra översikt över de generella utvecklingarna inom ditt område).

Ta till exempel *Philosopher's Annual*.¹⁴ Den trycker om de tio bästa artiklarna som publicerats inom det filosofiska fältet varje år. Om den tryckte om de hundra bästa, eller tusen bästa, skulle den helt enkelt sluta ge vägledning för var vi bäst bör investera vår oundvikligen begränsade tid och uppmärksamhet.

Ta det motsatta exemplet *The Philosopher's Index*, som publicerar abstracts av alla publicerade artiklar, utan urskillning – »650 000 registreringar av publikationer [...] från 139 länder och på 37 språk», som de skryter om på sin hemsida.¹⁵ Kanske kan den typen av publikationer hjälpa forskare att fylla ut sina litteraturöversikter. Men de kan inte på långa vägar berätta för människor »vad som verkligen är viktigt». Det kan bara en betydligt mer nogräknad källa göra, som en mycket selektiv tidskrift. Jag brukade skämta med mina kontakter på Blackwell, när *JPP* gavs ut av dem, och säga: »Vad är *JPP* om inte »Bobs val»? Undermeningen: om utgivaren blev för påträngande kunde jag alltid säga upp mig och uppmana folk att skicka mig URL:er till sina

nyligen postade opublicerade artiklar, sedan kunde jag kurerar en lista av »Bob's val» och posta länkar till de jag ansåg vara de bästa bland dessa. Det var ett skämt då (men ett skämt som människorna på Blackwell, som var betydligt klyftigare än deras efterträdare, förstod att de skulle ta på allvar). Det, eller något liknande, är kanske vägen framåt om vi vill bevara den kvalitetskontrollerande funktion som mycket selektiva tidskrifter historiskt har utfört åt forskarsamhället.¹⁶

***JPP* har, i likhet med *Tidskrift för politisk filosofi* – och i ännu högre grad fältet politisk filosofi – historiskt sett dominerats av vita män. Vad är dina tankar om den fortsatta underrepresentationen av kvinnor och marginaliserade samhällsgrupper inom politisk filosofi?**

Det finns flera distinktioner att göra här. (Den ständiga filosofen, som gör distinktioner: ber om ursäkt!) Den första gäller hur du använder ordet »historisk», som väcker frågan om »då och nu». Den andra gäller en ekvivokation mellan andelen av en demografisk grupp inom professionen i stort och samma grupps andel bland författare i en tidskrift.

Ja, historiskt sett har filosofi i allmänhet, och även politisk filosofi, varit väldigt dominerat av vita män. Med det sagt, när du tittar nedanför de »topp tio genom tiderna» var en del av de mest intressanta filosoferna icke-vita och/eller icke-män. (Kom ihåg att Sankt Augustinus var en nordafrikansk berber.) Men historiskt är det en i stort sett rättvis beskrivning. Bland de nutida finns dock betydligt fler icke-män och åtminstone några fler icke-vita, etc. Det har definitivt rört sig i rätt riktning, även om det inte rört sig tillräckligt. Tyvärr har jag inte några särskilda insikter om hur man kan påskynda den processen inom professionen som helhet.

Det adresserar frågan om »vilken andel målgruppen utgör av den totala populationen av politiska filosofer». Jag tar den smalare frågan om huruvida tidskrifter publicerar rätt andel artiklar från dessa demografiska grupper. Ett välkänt uttryck bland redaktörer, när de kritiserar för att inte publicera mer på ett specifikt ämne, är: »Vi kan inte publicera något vi inte erbjuds.» Lika sant är att vi inte kan publicera något av personer som inte finns där för att erbjuda oss det. Så det rätta sättet att avgöra huruvida en viss tidskrift publicerar »tillräckligt»

många artiklar från en viss demografisk grupp är väl att jämföra tidskriftens författares demografiska profil med den inom professionen som helhet.

Om man ser det så har *JPP* i alla fall alltid varit på rätt spår. Det kan förstås vara svårt att få fram statistik angående vilken andel vissa grupper utgör inom professionen i stort. Men så vitt vi kan avgöra publicerar *JPP* kvinnor och afroamerikaner i ungefär samma proportion som de är representerade inom professionen.¹⁷ *JPP* publicerar också många artiklar av personer i länder där engelska inte är det första språket, vilket nyligen blivit en annan känslig mångfaldsdimension.¹⁸ Andra topptidskrifter inom politisk filosofi lyckas inte lika bra med alla relevanta dimensioner. *Philosophy & Public Affairs* har dock på senare år publicerat bara en aning lägre andel kvinnor, och *Ethics* bara ytterligare en aning lägre andel.¹⁹ Men båda ligger lite mer efter beträffande mångfald vad gäller rasifiering och språk.²⁰

Jag vill lägga till att åtminstone *JPP* inte gjort detta genom att tippa vågen till förmån för bidrag från någon specifik demografisk grupp. Det enda vi gjort är att »visa intresse» för saker som de demografiska grupperna är intresserade av, och vi har publicerat det bästa från dessa demografiska grupper för att det på ett intressant vis varit annorlunda i jämförelse med de konventionella bidrag som alltför ofta är tråkiga epicykler av sådant som ändå hunnit bli »trötta ämnen» (som det stod i en av de »refuseringsmallar» som vi använde på *Ethics* på 1980-talet). Låt mig ge bara ett exempel. Vid diskussioner om huruvida migranter borde få rösträtt ställs frågan vanligtvis ur mottagarlandets perspektiv – det land som personen migrerat till. Claudio López-Guerra, som är mexikan, påpekade att frågan ser väldigt annorlunda ut ur ursprungslandets perspektiv – det land som personer har migrerat från och som de (och deras ättlingar, som får medborgarskap och således rösträtt genom *jus sanguinis*) kanske inte längre har några band till.²¹

Det skulle vara att dra för långtgående slutsatser att hävda att forskare från demografiska grupper som i allmänhet är underrepresenterade inom politisk filosofi har en privilegierad position *tout court*. Men på grund av sina annorlunda erfarenheter har de ofta något intressant att säga, rent filosofiskt. Och det är säkerligen värt något, både för dem och professionen som helhet.

Slutligen, har du några råd för unga politiska filosofer och filosofstudenter?

Jag skrev en handledning i »hur man skriver analytisk politisk filosofi», som har publicerats på annat håll.²² Den skrevs för Chiara Lepora, en annan forskare i bioetik mitt i karriären, som arbetar tillsammans med mig vid US National Institutes of Health. Hon var läkare och ledde under många år uppdrag i konfliktzoner för Läkare utan gränser, och ville skriva om frågor om medskyldighet som uppkom i och med det.²³ Men hon hade ingen bakgrund inom filosofi. Så dessa råd skrevs för en väldigt speciell sorts neofyter, men jag tror att det mesta skulle vara användbart för alla sorters nybörjare inom filosofin. För dem utan enkel tillgång till den boken är mina grundläggande råd att: håll det kort, håll det enkelt och kom ihåg att »klarhet» är högsta beröm inom analytisk filosofi.

Jag tvekar inför att ge mer detaljerade råd än så dessa dagar, eftersom jag har en känsla av att hur jag föredrar att göra politisk filosofi mycket väl kan vara något som hör till det förflutna. Det jag en gång skulle ha sagt var biljetten till framgång – och den typ av artikel jag fortfarande finner mest nöje i att läsa – ignorerar väsentligen »litteraturen» och utvecklar helt enkelt en fullständigt ny insikt.²⁴ Och det är det råd jag fortfarande önskar att jag kunde ge. Hitta ett helt eget problem, helst utifrån verkliga erfarenheter. Försök inte rida på vågen av den senaste trenden (när din doktorsavhandling är färdig kommer den ändå vara passé snarare än banbrytande). Den till synes säkra strategin att bidra med ännu en variant på någon pågående diskussion är faktiskt ett säkert sätt att misslyckas. Efter att de första stora artiklarna har kartlagt de grundläggande dragen, och de första stora kritikerna har visat på de huvudsakliga bristerna, bryr sig ingen om de ytterligare epicyklerna. Den till synes säkra strategin är faktiskt bara en garanterad väg till att bli akademiskt obetydlig.

Samtidigt är detta den sorts artiklar som många tidskrifter verkar föredra nu. Den typiska artikeln i politisk filosofi idag börjar, och slutar nästan också, med en omfattande genomgång av till stor del ovidkommande litteratur, med bara ett litet avslutande smakprov som ger en antydning om ett argument som inte kan utvecklas inom det lilla utrymme som återstår. Varför någon skulle vilja skriva, läsa eller publ-

icera något sådant är fullständigt obegripligt för mig. Men det verkar vara normen och förväntningen numera i alltför många tidskrifter och bland alltför många arbetsgivare, som räknar publikationer i stället för att läsa dem.

Men ändå, trender och mode kommer och går snabbt i den akademiska världen. Så även detta går kanske över. Kanske är det bästa rådet därför: »Lita på dina instinkter, gör bra filosofi på ditt eget vis, och bara hoppas att det kommer att bli uppskattat.» →

Katharina Berndt Rasmussen
(Översättning av Majk Michaelsdotter)

Noter

1. Robert E. Goodin, *Perpetuating Advantage: Mechanisms of Structural Injustice* (Oxford University Press, 2023). En video där jag presenterar de viktigaste resultaten för Institutet för framtidsstudier finns här: https://www.youtube.com/watch?v=7mz_sREizvU.
2. Robert E. Goodin, *Consent Matters* (Oxford University Press, under utgivning).
3. En förhandsvisning av detta argument finns online: Robert E. Goodin, »Consent as an act of commitment», *European Journal of Philosophy* (kommande), DOI: 10.1111/ejop.12852.
4. Geoffrey Brennan, Lina Eriksson, Robert E. Goodin och Nicholas Southwood, *Explaining Norms* (Oxford University Press, 2013).
5. Robert E. Goodin, »No moral nukes», *Ethics*, 90 (1980), ss. 417–49.
6. Robert E. Goodin, Bruce Headey, Ruud Muffels och Henk-Jan Dirven, *The Real Worlds of Welfare Capitalism* (Cambridge University Press, 1999).
7. Robert M. Solow, »Welfare: the cheapest country», *New York Review of Books*, 47 (# 5: Mar. 23, 2000), ss. 20–3.
8. Robert E. Goodin, James Mahmud Rice, Antti Parpo och Lina Eriksson, *Discretionary Time: A New Measure of Freedom* (Cambridge University Press, 2008).
9. Eller bokstavligt klippa-och-klistra – men jag kan vara den enda författare som någonsin skickat ett manus till tryck i den formen.
10. För mina tidigare kommentarer på det publicistiska landskapet, se mitt bidrag för att fira årsdagen av en annan tidskrift som jag redigerade: Robert E. Goodin, »The career of a generalist journal», *British Journal of Political Science*, 40 (2010), ss. 1–10.

11. Och kostnad, till någon utsträckning. När jag satt i mitt universitets bibliotekskommitté då det stod inför budgetnedskärningar på 1980-talet fick vi ta del av en lista med tidskrifter och vad de kostade. Jag påpekade att vi kunde göra alla nödvändiga besparingar genom att säga upp prenumerationen på en enda tidskrift, *Chemical Abstracts*, som ändå inte innehöll någon originalforskning och bara ledde till ytterligare kostnader för biblioteket, i form av förfrågningar om fjärrlån. Kemisten i kommittén ville naturligtvis inte höra talas om detta och bibliotekarien kapitulerade för honom.

12. Som sagt, jag kan inte avslöja vad Wiley krävde av *JPP* vilket är »commercial-in-confidence». Men vid ett tillfälle krävde Wiley att en av deras andra tidskrifter, *Philosophy & Public Affairs*, ökade sina artiklar med en faktor 10 (enligt en blogpost av Annie Stilz, »Update 3, 4/28/23», på <https://dailynous.com/2023/04/27/wiley-removes-goodin-as-editor-of-the-journal-of-political-philosophy/>). Det var förstås ett absurt krav. Men till synes mycket blygsammare krav, som att öka storleken på en tidskrift med »bara» 10 % varje år, skulle kumulativt ha den mycket dramatiska effekten att, i det fallet, dubbla storleken på tidskriften vart tionde år.

13. Mitt stoltaste skryt i det sammanhanget är en artikel som *JPP* publicerade om konceptet »frihet», på det subsahariska afrikanska språket bemba. Jag är inte bara stolt över att ha publicerat artikeln, jag är ännu stoltare över att faktiskt ha funnit en person som talar språket som modersmål (en doktorand i demografi på ANU) som kunde granska det. Se Chisanga Siame, »Two concepts of liberty through African eyes», *Journal of Political Philosophy*, 8 (2000), ss. 53–67.

14. <http://www.philosophersannual.org/>.

15. <https://philindex.org/>.

16. »Eller något liknande», för det skulle förstås kräva en kommitté med redaktionella rådgivare med kapacitet att inhämta externa råd när det gäller inkomna bidrag som ligger utanför kommitténs kompetens. Det har föreslagits att urvalet i stället ska göras via crowdsourcing, genom röstning på internet; Marcus Arvan, Liam Kofi Bright och Remco Heesen, »Jury theorems for peer review», *British Journal for the Philosophy of Science* (kommande), <https://doi.org/10.1086/719117>. Men precis som »citationsringar» kan förvränga bilden av hur ofta en forskare citeras kan »ömsesidiga stödnätverk» påverka röstningen i en internetundersökning, vilket uppenbarligen hänt i dem som publicerats på *Leiter Reports* (<https://leiterreports.typepad.com/blog/2022/08/specialist-journals-that-publish-the-best-articles-in-moral-andor-political-philosophy-the-results.html#comments>). Som redaktör för *JPP* har jag börjat misstänka att liknande institutionsbaserade eller ämnesbaserade gentjänstnätverk mycket väl kan påverka fackgranskningsprocesser.

17. Åtminstone i Nordamerika är data utöver detta är helt enkelt för knapphändig. Om mångfald vad gäller kön, se Meena Krishnamurthy, Shenyi Liao, Monique Deveaux och Maggie Dalecki, »The underrepresentation of women in prestigious ethics journals», *Hypatia*, 32(4) (2017), ss. 928–39. Om mångfald vad gäller rasifiering, se Alexander Guerrero, »Demographic diversity of authors in four leading moral and political philosophy journals», <http://static1.1.sqspcdn.com/static/f/1011404/26270949/1432918698840/FinalJournalDiversity.pdf?token=Ye4OCCJTjA4bGfzPUBCE5JkcAuI%3D>.
18. Guerrero, »Demographic diversity of authors in four leading moral and political philosophy journals». Deklarationen *Barcelona Principles for a Globally Inclusive Philosophy* finns här: <https://contesi.wordpress.com/bp/>.
19. Henry S. Richardson, »Announcements: gender statistics – and a change at the top», *Ethics*, 128 (July 2018), 697–701, s. 701.
20. Guerrero, »Demographic diversity of authors in four leading moral and political philosophy journals».
21. Claudio López-Guerra, »Should expatriates vote?» *Journal of Political Philosophy*, 13 (2005), ss. 216–34.
22. Robert E. Goodin, »How to Write Analytical Political Theory», *Methods in Analytical Political Theory*, red. Adrian Blau (Cambridge: Cambridge University Press, 2017), ss. 18–19.
23. Vi skrev sedan en bok tillsammans om det: Chiara Lepora och Robert E. Goodin, *On Complicity and Compromise* (Oxford: Oxford University Press, 2013).
24. Under större delen av mitt halvsekel i branschen skulle en utgivare, om du frågade vad som krävdes för att göra om en doktorsavhandling till en publicerbar bok, utan undantag säga åt dig att först och främst »göra dig av med litteraturoversikten». Som min doktorandhandledare sa i sin egen avhandlingsbok: om du beundrar och vill efterlikna de stora grekiska filosoferna ska du sluta snegla på vad andra har skrivit och tänka själv; Brian Barry, *Political Argument* (London: Routledge & Kegan Paul, 1965), s. 290.